

ANNA NEDĚLČEVOVÁ

Použití modalit v dánském a českém jazyce s důrazem na modální slovesa

Hned úvodem mohu konstatovat, že bakalářská práce Anny Nedělčevové splňuje očekávání kladená na závěrečnou práci na tomto stupni studia. Zvolené téma modalit studentka dobře strukturuje: úvodem zevrubně a na základě poměrně rozsáhlé české a dánské sekundární literatury fenomén modalit definuje, analyzuje a oba jazyky porovnává. Další kapitola je popisem prostředků vyjádření modalit v obou jazycích, kde bychom mohli namítnout, že některé podkapitoly mohly mít pro větší názornost identické názvy (vzhledem k identickému obsahu, jak se v úvodu této kapitoly konstatuje), případně mohly mít obecnější pojmenování: Transpozice futura (a infinitiv) je stejně jako Konstrukce préterita a infinitivu perfekta v podstatě využití kategorie „tempus“ pro vyjádření modalit. Druhá část práce, tedy poslední kapitola, se věnuje sémantické analýze modálních sloves v češtině a posléze i v dánštině a praktickým ukázkám jejich překladu do druhého jazyka. Zde studentka výborně propojuje teoretickou a praktickou část, což jinak běžně bývá citlivým místem i u diplomových prací, jimž se ostatně tato bakalářská práce i svým rozsahem blíží. K této kapitole bych měla dvě připomínky. Jak sama autorka naznačuje, není příliš šťastné používat pro porovnání originálu s překladem tentýž text, tedy originál s překladem a poté vycházet z téhož překladu a srovnávat ho s originálem. Studentka dochází na několika místech k zajímavému zjištění, které lze velmi dobře využít pro hodnocení kvality překladu, že vlastně dánský překlad nevyužívá všech možností dánštiny, a tím pádem je vlastně jazyk překladu ochuzen. Jistě by bývalo pro analýzu použitých prostředků modalit v překladu podstatně průkaznější sáhnout k dánskému originálu a překladu do češtiny. Nicméně souhlasím s tím, že i touto metodou lze dospět k podloženému závěru. A právě v tomto ohledu bych chtěla proti předložené práci vznést vlastně jedinou podstatnou námitku. Zcela zde chybí závěr, protože to, co je uvedeno pod kapitolou Závěr, je příliš povšechné a nijak neshrnuje dřívější dílčí poznatky, spíše to připomíná anotaci.

Konkrétní připomínky a dotazy:

1. U některých podkapitol, např. 2.1.2 naprosto chybí příklady – naopak jinde jsou bohatě uvedeny.
2. Ačkoliv je práce vybavena výborným aparátem odkazů, v některých kapitolách není zřejmé, odkud se čerpá (2.2.1.)
3. Prosím bližší vysvětlení ke kapitole 3.2.1. – lze skutečně tvrdit, že „*imperativ je základní formou, ke které se přidávají morfémy...*“?
4. Některé formulace jsou nepřesné až matoucí: str. 27 (sloveso Moci): „*Dovolení bylo v několika případech demonstrováno pomocí kombinace předložky for a infinitivu plnovýznamového slovesa, která nahradila spojení modálního slovesa a infinitivu plnovýznamového slovesa* – jde o vedlejší větu účelovou a *for at* na tomto místě musíme považovat za spojku, ne předložku.

Bez ohledu na výše uvedené připomínky doporučuji, mimo jiné i pro autorčiny výborné vyjadřovací schopnosti, bakalářskou práci Anny Neděličkové bez výhrad k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

V Praze 17.6. 2012

PhDr. Dagmar Hartlová